

Kl. 10.05

Den danske regering kan selvsagt i dag vælge at undskylde sig med, at den var for godtroende over for argumenterne fra Bush og Blair, at den var for naiv, og beklage det. Regeringen kan også vælge at gå til bekendelse og sige: Ja, vi fordrejede, vi fortiede, og vi undlod, men vi mente, det var nødvendigt med disse virkemidler af hensyn til sagen.

Det rejser så den næste debat: Hvilke overvejelser giver det anledning til i regeringen med hensyn til dokumentation og fremtidige eventyr? Vil den danske regering næste gang lige så blindt følge Bushadministrationen? Vil den danske regering endnu en gang være villig til at betale en pris, der sprænger internationale organisationer i stumper og stykker? Vil den danske regering næste gang være lige så naiv eller kynisk og følge en konfrontatorisk amerikansk administrations påstande uden gran af dokumentation?

Det bringer os videre til det sidste tema i forespørgslen: Om krigens førelse og om anvendelse af våbentyper. Danmark har underskrevet en række konventioner om krigsførelse, om våbenaftaler og om våben, der rammer i flæng og dræber uskyldige civile, men krigen i Irak og den efterfølgende besættelse har ramt civilbefolkningen hårdt. Ingen ved med sikkerhed, hvor mange der er slået ihjel.

Under krigen blev der anvendt en del våben, som Danmark har underskrevet konventioner om ikke at anvende. Det gælder det napalm-lignende stof MK 77, det gælder landminer, og det gælder klyngebomber, som rammer bredt, rammer i flæng og for nogles vedkommende ligger ueksploderede hen og er dræbende efter krigshandlingernes afslutning. Endelig gælder det beriget uran, der har en række langsigtede konsekvenser – ikke kun for soldaterne, men i endnu højere grad for den civilbefolkning, der skal leve i de forgiftede områder.

Vi ser frem til regeringens besvarelse.

Besvarelse

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Lad mig begynde med atter at slå en ting fast: Den militære aktion mod Irak var klart forankret i FN. FN's Sikkerhedsråd havde med resolution 678 og senere resolutioner bemyndiget magtanvendelse for at afvæbne Irak. Det var der bred enighed om her i Folketinget tilbage i 1998, og

denne bemyndigelse stod stadig ved magt, da den væbnede aktion fandt sted i foråret.

Resolution 1441 fra november 2002 styrkede og præciserede i virkeligheden det grundlag for magtanvendelse mod Irak, der allerede forelå med de tidligere resolutioner, og udenrigsministeren vil redegøre mere detaljeret for det folkeretlige grundlag.

Jeg vil samtidig gerne minde om, at et bredt flertal her i Folketinget i 1998 og 1999 godkendte dansk deltagelse i den militære aktion i Kosovo uden mandat fra FN, så det er med andre ord ikke første gang, at en dansk regering og Folketinget har måttet gøre sin stilling op i lyset af uenighed i FN's Sikkerhedsråd. I Kosovosagen valgte man også at støtte en militæraktion trods den uafklarede situation i Sikkerhedsrådet, og det var et rigtigt valg, som har haft stor betydning for udviklingen på Balkan.

Lad mig slå en anden ting fast: Regeringen byggede sin beslutning om at deltage i den militære operation i Irak på åbne kilder – de samme åbne kilder, som var til rådighed for Folketinget. Det var først og fremmest de redegørelser, som våbeninspektørernes chef Hans Blix og chefen for Det Internationale Atomenergiagentur løbende gav til FN's Sikkerhedsråd, og dernæst de resolutioner, som Sikkerhedsrådet har vedtaget løbende siden 1991 på basis af våbeninspektørernes rapporter.

Regeringen modtog naturligvis også løbende information fra diplomatiske kilder og andre kilder. Men beslutningen om at deltage i den militære operation i Irak hvilede på de oplysninger, der var alment tilgængelige for både Folketinget og offentligheden.

Kl. 10.10

Lad mig slå en tredje ting fast: Det var ikke den danske regering eller for den sags skyld den britiske eller amerikanske regering, der påstod, at Iraks manglende samarbejde med FN og landets masseødelæggelsesvåben udgjorde en trussel mod international fred og stabilitet. Det havde FN's Sikkerhedsråd i enighed slået fast i november 2002, og spørgsmålet var derfor, om Saddam Hussein levede op til de krav, som Sikkerhedsrådet stillede. Men det gjorde han ikke. Saddam Hussein nægtede at samarbejde med FN og nægtede at samarbejde med våbeninspektørerne, og det kunne vi ikke længere leve med. 12 års bedrag og foragt for FN's Sikkerhedsråd måtte have en ende.

Lad mig slå en fjerde ting fast: Der var grund til at være stærkt bekymret over Iraks manglen-